

4. Sejin ſnas jene cijiche Jehujo, wſmi tak, kſwojem' kſchijej cjenjo, ty naſch luby nawojenjo, ſebi naſche wutroby.

5. Twoje jehnjatka ſu džecji, kotrej paſesch ty na ſwoje cji, ſdjerj naſ, Jesu, wkoždem ljecji poſluschne a lube cji.

6. Smuj ſam twojej krwju naſ renje, nesacjif naſ, Jesu, ſenje, dyž budžemj pschemožni wot njekajkej ſlaboszje.

7. Zeschli nam dacž njeschtoto džjelacj, da zyl ty naſ ſiwoch ſhowacj, hewak možech borsy wotacj naſ do raja Gandželow.

8. Kralo ſchitkich kralow, Kryſchcje, kij ſy ſWotzom runej cjeſſje, wedž, dyž ſo nam ſwjeczi ſtyschcje, do nebestho kraleſtwa.

9. Tam djež tebi kwalbu ſpjewa, tam djež tebi kjeſſi džjela twojich ſynow a džowkow ſyla, zemj my tež ſaspjewacj.

10. Daj, ſo bnychm ſwoji mati twojej krwi ſo cjiſſicj dali, tam pak we jaſnoszi ſtali do wjecjnossje weſeli.

11. Daj nam kraſnosz po tym cjaſzu na tym jehnecjowym kwaſzu, djež ſo ſbojne džjecji paſzu, djež ty, džjecjo Boje, ſy.

**Wot ſchtanta teje kraſnoszje, kotrejž predn dje:
Ta ſmercj a to horjesta-
wanje wot morwych.**

472.

Ach! Herr, lehre mich bedenken ic.
Loſ: Weſel ſo, o moja duscha.

Ach! moj Kneže, zyl me wucjicj, ſo ja juſu wumrecj mam, moje myſlje ktemu nucjicj, ſo ja na ſmercj ſpominam. Staj mi moj konj psched wocji, ſbudž ty po nim jadanie, ſo ion wotrowym cjaſzu cjuju, kpoſebej ſo pſchihotuju.

2. Kunje kaž ſo ſwjeza ſpali, a ta ſchtunda wubjene: Tak ſo do romady wali naſchho cijeſla twarenje, tak my wotsal cjenemj, kaž to wobsanknene by;

ludjo ſmercj ſa herbſtwo maju, mału kwiſlu tudy traju.

3. Dyž ſimy ljedom porodjeni, da je naſch cjaſ ſiwenja wotmjerenn ſtrocjelemi, kij naſ wedu do rowa. Wkoždym wokomiknenju naſche možy wotberu, my ſimy hježom wtamnym ljecji ſrawi bnyli, ſmertne džecji.

4. Schtu wje cjaſ, we koſtrymj budje Boži loſ naſ ſawołacj? nikomu nej tu a drudje Boh Knes to zyl powedacj. Schtuž ſo derje ſastara, ſweſelom dje ſe ſwjeta; dyž pak krobly pſches ſmercj pada, ſly duch jeho duschiſe lada.

5. Wot ſmercijje mi powedaju moje ſtaroy wobſtajnje;